

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11CoPr/4/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7811210807
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7811210807.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu Z. Č.a, nar. XX.X.XXXX, bytom Vlachovo, H. XXX, zast. JUDr. Jánom Hlaváčom, advokátom, bytom Rožňava, Ružová 5, proti žalovanému L. N. republiky, so sídlom v G., H. 8, IČO: 31364501, v konaní o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru a zaplatenie náhrady mzdy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 4Cpr 2/2011-174 zo 14.5.2013 a odvolaní žalovaného proti uzneseniu 4Cpr 2/2011-239 z 25.2.2014 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

Zrušuje rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a uznesenie 4Cpr 2/2011-239 z 25.2.2014 v napadnutej časti, pokiaľ ním bola žalovaná zaviazaná zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 1.786,54 € a v zrušenom rozsahu vracia vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa (ďalej len „súd“) rozsudkom 4Cpr 2/2011-174 zo 14.5.2013 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 4.678,48 € v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Súčasne vyslovil, že o trovách konania rozhodne osobitným uznesením.

Rozhodol tak o návrhu (vylúčenom nároku), ktorým sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplatenia náhrady mzdy od 1.5.2008 v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru výpoveďou, a zaplatenia náhrady mzdy za obdobie od 28.11.2011 (nadobudnutie právoplatnosti rozsudku 4Cpr/2/2011-218 z 13.4.2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/188/2011-230 z 5.10.2011) do 19.1.2012 včítane podľa ust. § 142 ods. 3 Zákonníka práce uplatnenej na tom skutkovom základe, že žalovaný napriek právoplatnému súdному rozhodnutiu neumožnil žalobcovi pokračovať v práci, celkom za obdobie 44 mesiacov žiadal priznať náhradu mzdy vo výške 21.101,- €. Súd pri rozhodovaní vzal do úvahy, že rozsudkom č.k. 4Cpr/2/2011-218 z 13.4.2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/188/2011-230 z 5.10.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť 28.11.2011, súd určil, že výpoveď žalovaného daná žalobcovi listom z 29.1.2008 a doručovaná mu 31.1.2008 je neplatná, a žalobu v časti nároku o zaplatenie náhrady mzdy voči žalovanému vylúčil na samostatné konanie, v ktorom malo byť rozhodnuté aj o trovách konania. Právne vec posúdil podľa ustanovení § 79 ods. 1, § 142 ods. 3, § 134 a čl. 2 Zákonníka práce v znení účinnom do 31.12.2008 a po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Žalobcovi priznal náhradu mzdy vo výške 4.648,48 € za obdobie od 1.5.2008 do 30.4.2009, t.j. za 12 mesiacov, po odpočítaní 1,5 mesiaca práceneschopnosti v r. 2008, kedy žalobca nebol schopný vykonávať prácu, pričom priemerný mesačný zárobok za rozhodujúce obdobie (I. štvrťrok 2008) zistil vo výške 445,57 €. Na žiadosť žalovaného (zamestnávateľa) nepriznal žalobcovi nárok na náhradu mzdy nad 12 mesiacov, lebo bol toho názoru, že priznanie náhrady mzdy za čas prevyšujúci 12 mesiacov by bolo v rozpore s dobrými mravmi, keďže súhrn príjmov žalobcu za posudzované obdobie od jeho zamestnávateľa a invalidného dôchodku prevyšuje príjem z pracovného pomeru od žalovaného. Po citácii znenia ust. § 142 Zákonníka práce (zák. č. 311/2002 Z.z. znenie účinné k 31.12.2008) zamietol tiež nárok na priznanie náhrady mzdy podľa § 142 ods. 3 ZP od 28.11.2011 do 20.1.2012, keďže sa v konaní nepreukázalo, že žalovaný napriek právoplatnému súdnému rozhodnutiu neumožnil žalobcovi pokračovať v práci. Súd konštatoval,

že „žalobca bol v tom čase zamestnancom Technických služieb Rožňava a do práce k žalovanému sa neprihlásil. Listom zo dňa 29.12.2011 žalovaný vyzval žalobcu k nástupu do práce, dostavil sa až 20.1.2012.“ Vychádzajúc z ust. § 1 ods. 4 ZP, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka zamietol žalobu aj v časti uplatnených úrokov z omeškania za obdobie od 1.3.2009 do 27.10.2010 z dôvodu, že nárok bol na súde uplatnený dňa 4.10.2010, žalovanému doručený dňa 27.10.2010 a súčasne vyslovil, že o trovách konania rozhodne osobitným uznesením podľa § 151 ods. 3 O.s.p.

Uznesením 4Cpr/2/2011-239 z 25.2.2014 súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť právnomu zástupcovi žalobcu trovy konania vo výške 2.573,47 €, v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p., pričom vychádzal zo zistenia, že rozsudkom č.k. 6C/76/2008-191 z 22.2.2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/188/2011-230 z 5.10.2011, právoplatným dňa 29.11.2011, súd určil, že výpoveď z pracovného pomeru je neplatná, teda žalobca bol úspešný v časti konania o určenie neplatnosti výpovede. Rozsudkom č.k. 4Cpr/2/2011-174 zo 14.5.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť 3.7.2013, súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy vo výške 4.678,48 €. Bol toho názoru, že rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, preto priznal žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia z prisúdenej sumy náhrady mzdy, a to za všetky úkony právnej služby poskytnuté právny zástupcom žalobcu v konaní o určenie neplatnosti výpovede celkom vo výške 786,93 € (pri tarifnej sadzbe odmeny za 1 úkon v sume 370,14 €) a za jednotlivé úkony právnej služby poskytnuté žalobcovi v konaní o zaplatenie náhrady mzdy (sp. zn. 4Cpr/2/2011) mu prisúdil náhradu trov právneho zastúpenia celkom vo výške 4.565,17 €, t.j. spolu trovy právneho zastúpenia vo výške 2.573,47 € (1.786,54 € + 786,93 €), a v súlade s § 149 ods. 1 O.s.p. zaviazal žalovaného prisúdenú náhradu trov konania zaplatiť právnomu zástupcovi žalobcu.

Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca, a to vo výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, považujúc ho za nesprávny a nespravodlivý. Uplatnil odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p., t.j. že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, uviedol, že odvolanie nepodáva proti časti rozsudku, ktorým mu bola priznaná náhrada mzdy 4.678,48 €, a navrhol rozsudok v napadnutom výroku zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Poukázal na to, že výpoveď z pracovného pomeru podľa listiny žalovaného zo dňa 29.1.2008, bola v súdnom konaní rozsudkom č.k. 6C/76/2008 z 22.2.2011 v znení opravného uznesenia 6C/76/2008 z 13.4.2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach 11 Co/188/2011 z 5.10.2011, určená za neplatnú, že dňa 2.5.2008 doručil žalovanému výzvu, aby ho naďalej zamestnával a žalobu o určenie neplatnosti výpovede, podal na Okresnom súde Rožňava dňa 4.6.2008 (6C/76/2008). Nárok na náhradu mzdy uplatnil na Okresnom súde Rožňava vo veci sp. zn. 6C/76/2008 dňa 4.10.2010, žalovanému doručené 27.10.2010, pričom špecifikáciu uplatnených nárokov na náhradu mzdy od 1.5.2008 do 27.11.2011 (§ 79 ZP) a od 28.11.2011 do 19.1.2012 (§ 142 ods. 3 ZP) s výnimkou práceneschopnosti (náhrada mzdy 21.613,98 €) doručil Okresnému súde Rožňava vo veci 4Cpr/2/2011 dňa 24.5.2012. Vytýkal súdu, že napadnutým rozsudkom mu priznal náhradu mzdy v sume 4.678,48 €, pričom rozsah tejto náhrady pokrýva obdobie 10,5 mesiacov od 1.5.2008 do 30.4.2009, teda s vylúčením 1,5 mesiaca práceneschopnosti, a toto určenie rozsahu priznanej náhrady mzdy za 10,5 mesiacov v čase od 1.5.2008 do 30.4.2009 považoval za nesprávne a v rozpore s ustanovením § 79 ZP. Bol toho názoru, že zo zákona mu príslúcha náhrada mzdy minimálne za 12 mesiacov, v tomto prípade počnúc od 1.5.2008 s vylúčením 53 dní PN, teda do 25.8.2009. Zákoník práce neobsahuje ustanovenie, podľa ktorého by náhrada mzdy za 12 mesiacov mala pokrývať len a len kontinuálne dobu od prvého dňa, kedy bol skončený neplatne pracovný pomer, a aby sa do tejto doby nevyhnutne započítavali aj dni práceneschopnosti zamestnanca, za ktoré nemá zamestnanec nárok na náhradu mzdy, pričom doba počas ktorej zamestnávateľ neumožnil zamestnancovi výkon práce (teda koná protiprávne), presahuje 44 mesiacov. Toto rozhodnutie súdu nepovažoval za správne aj preto, že v tomto prípade súd rozhodoval o takom nároku, ktorý si ani neuplatnil. Podaním zo dňa 23.5.2012 v tejto veci totiž vyšpecifikoval obdobie, za ktoré si uplatňuje náhradu mzdy: od 1.5.2008 do 11.5.2008, od 4.7.2008 do 28.2.2010, od 1.4.2010 do 27.11.2011 (§ 79 ZP), od 28.11.2010 do 19.1.2012 (§ 142 ods. 3 ZP). V tomto podaní aj vyčíslil priemerný mesačný zárobok za 1. Q 2008 vo výške 445,57 € (totožný s výpočtom žalovaného) s premietnutím valorizácie podľa jednotlivých štvrtrokov až do januára 2012, kedy samotný žalovaný stanovil jeho PMZ na 585,40 €. Vzhľadom ku skutočnosti, že náhradu mzdy za obdobie od 12.5.2008 do 3.7.2008 včítane (kedy bol PN) ani nežiadal, nemal prvostupňový súd toto obdobie jeho PN vylučovať z rozsahu uplatnených nárokov, ale do rozsahu 12 mesiacov pre zákonný nárok na náhradu mzdy mal započítať obdobie od 4.7.2008 do 25.8.2008, čo by podľa názoru žalovaného bolo v súlade s § 79 ZP.

V podaní zo dňa 23.5.2012 taktiež vylúčil nárok na náhradu mzdy počas PN od 1.3.2010 do 31.3.2010. Uviedol, že uznáva spôsob určenia priemerného mesačného zárobku za 1. Q 2008 na sumu 445,57 €, avšak namieta skutočnosť, že tento PMZ bol použitý pre výpočet náhrady mzdy za celé (priznané) obdobie. Taktiež vytýkal súdu, že pri aplikácii § 134 ZP na daný prípad opomenul skutočnosť určenia tzv. pravdepodobného zárobku pri určení náhrady mzdy za obdobie presahujúce jeden kalendárny štvrtrok, ako to ustanovuje § 134 ods. 3 ZP, teda nezohľadnil reálny rast miezd u žalovaného, ktorý je preukázaný skutočnosťou, že za obdobie 1. štvrtroka bol jeho PMZ 445,57 €, pričom pred rozviazaním pracovného pomeru so žalovaným dňa 20.1.2012 určil žalovaný jeho pravdepodobný PMZ v sume 585,40 €. Pokiaľ ide o nepriznanie nároku na náhradu mzdy po 30.4.2009, rozhodnutie aj v tejto časti považoval za nesprávne a uviedol, že žalovaný mu neumožnil pracovať napriek jeho výzve z 28.4.2008, právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/188/2011 z 5.10.2011 po dobu viac ako 44 mesiacov. Žalovaný mu neumožnil výkon práce od 1.5.2008 do 19.1.2012. Žalobca mal za to, že súd rozhodol nesprávne vo veci jeho nároku na náhradu mzdy za obdobie, ktoré presahuje rámec 12 zákonom garantovaných mesiacov na náhradu mzdy, ak nárok v tejto časti zamietol. Konkrétne ide o zamietnutie nároku na náhradu mzdy podľa § 79 ZP od 1.5.2009 do 27.11.2011 vyjmúc PN od 1.3.2010 do 31.3.2010 a náhradu mzdy podľa § 142 ods. 3 ZP od 28.11.2011 do 19.1.2012 včítane, spolu vo výške 16.935,50 €. Poukázal na prax súdov SR, ktoré v analogických veciach priznali zamestnancom, s ktorými bol rozviazaný pracovný pomer neplatne tak, že náhradu mzdy priznali im v celom časovom rozsahu od skončenia pracovného pomeru buď do doby umožnenia výkonu zamestnania, alebo platného skončenia pracovného pomeru. K odvolaniu pripojil článok uverejnený v denníku KORZÁR dňa 25.5.2013 (súčasť denníka SME z toho istého dňa), v ktorom je popísaný právny prípad neplatného skončenia služobného pomeru štátneho zamestnanca, ktorý v čase, kedy súd rozhodoval v jeho právnej veci, zamestnal sa u iného zamestnávateľa, teda tiež mal príjem, a napriek tejto skutočnosti zamestnávateľ mu vyplatil náhradu za 40 funkčných plátov. V ďalšom prípade to bolo doplatenie mzdy za dobu troch rokov. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie čl. 12 ods. Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Z obsahu rozsudku mu akoby vyplývalo, že v jeho neprospech je skutočnosť, že po neplatnej výpovedi žalovaného si pohľadal prácu, pričom v rámci toho (podľa neho neopodstatnene) súd poukazuje aj na skutočnosť, že je poberateľom čiastočného invalidného dôchodku. Uviedol, že čiastočný invalidný dôchodok mu bol priznaný v súvislosti s podlomením jeho zdravia (k čomu prispela aj práca u žalovaného, lebo bol operovaný pre problémy s hornými končatinami - dlhodobá manuálna práca na železnici s krompáčom a lopatou). Mal za to, že ak sa po neplatnej výpovedi zamestnal, nemôže to byť na jeho ujmu, pričom treba tu zohľadniť aj jeho zvýšené pracovné úsilie v súvislosti s jeho zdravotným postihnutím. Uviedol, že bolo právnou povinnosťou žalovaného umožniť mu výkon práce od 28.11.2011, ak už nereagoval na jeho výzvu z 28.4.2008, aby ho naďalej zamestnával. Pokiaľ ide o existenciu viacerých pracovných pomerov, ZP takýto stav nezakazuje. Tvrdil, že ak by ho žalovaný vyzval k výkonu práce, bol by si svoje pracovnoprávne veci vyriešil. Vyčítal súdu, že si osvojil nekvalifikované a neopodstatnené argumenty žalovaného týkajúce sa skutočnosti, že bolo údajne povinnosťou žalobcu požiadať o zaradenie do práce po právoplatnosti rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach 11Co/188/2011 zo dňa 5.10.2011. Tento názor je presným opakom platného právneho stavu, lebo bolo právnou povinnosťou žalovaného, aby mu umožnil pracovať, pričom náhrada mzdy podľa § 79 ZP mala byť zo strany žalovaného vyplatená v prvom výplatnom termíne po právoplatnosti cit. rozsudku Krajského súdu v Košiciach, ktorým bolo rozhodnuté o neplatnosti výpovede z pracovného pomeru. Žalovaný od 1.5.2008 do 20.1.2012 mu neumožnil výkon práce (§ 79 ods. 1 ZP). Jeho výzvou zamestnávateľovi z 28.4.2008, aby ho tento naďalej zamestnával, lebo jeho výpoveď považoval za neplatnú a citovaným rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, boli splnené podmienky pre vznik povinnosti žalovaného zaplatiť náhradu mzdy. V tejto súvislosti poukázal na podanie žalovaného zo dňa 29.12.2011, ktoré je síce označené ako výzva na nástup do práce, avšak vlastný text tohto podania nesvedčí o tom, že žalovaný ho vyzval na nástup do práce, ale bol vyzvaný, aby sa dostavil na oddelenie ľudských zdrojov žalovaného, pracovisko Spišská Nová Ves (alebo tam zavolať) ohľadom ďalších náležitostí jeho nástupu do práce a absolvovanie mimoriadnej lekárskej prehliadky pre funkciu traťový robotník. To, že žalovaný nemal preňho pracovné miesto, a teda na jeho strane existovala prekážka v práci podľa § 142 ods. 3 ZP, je potvrdené dôkazmi - dokumentmi, ktoré do spisu založil žalovaný v prílohe svojho podania zo dňa 24.8.2012 (súdu došlo 3.9.2012): dohoda o skončení pracovného pomeru z 20.1.2012, záznamy z pohovoru 20.1.2012 a oznámenie z 30.12.2011, v ktorých je obsiahnutá aj skutočnosť, že jeho pracovné miesto bolo zrušené 1.7.2011, a z toho dôvodu došlo aj k skončeniu pracovného pomeru dňa 20.1.2012.

Žalobca nesúhlasil ani s rozhodnutím v časti nepriznania nároku na náhradu mzdy podľa § 142 ods. 3 ZP za obdobie od 28.11.2011 do 19.1.2012 z dôvodu, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli v konaní preukázané. Vytykal súdu, že v tejto časti neakceptoval pri svojom rozhodnutí ust. § 47 ods. 1 písm. a) ZP, a opomenul skutočnosť, že podaním z 28.4.2008 (ktoré sa nachádza v súdnom spise) vyzval žalovaného k ďalšiemu zamestnávaniu s tým, že výpoveď považuje za neplatnú, že žalovaný na jeho výzvu nereagoval, výkon práce mu neumožnil a tento stav pretrvával aj po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/188/2011 z 5.10.2011, až do 20.1.2012, kedy došlo k rozviazaniu jeho pracovného pomeru so žalovaným pre organizačne zmeny podľa § 63 ods. 1 písm. b) ZP, lebo jeho pracovné miesto bolo zrušené k 1.7.2011. Z uvedeného je evidentné, že žalovaný pre neho prácu nemal, čo aj písomne deklaroval (dokumentácia je v súdnom spise). Výzva žalovaného z 29.12.2011 je máätúca, lebo okrem označenia veci - výzva k ďalšiemu zamestnávaniu, jej obsahom je skutočnosť, aby sa dostavil do sídla žalovaného za účelom ďalšieho vzdelávania. Pokiaľ súd zamietol jeho nárok na náhradu mzdy podľa § 142 ods. 3 ZP za obdobie od 28.11.2011 do 19.1.2013, pričom sa oprel o list žalovaného z 29.12.2011, zostáva pre žalobcu záhadou, z akého dôvodu súd použil retroaktivitu tohto listu na obdobie od 28.11.2011 do doručenia listu 2.1.2012. Rozhodnutie súdu o nepriznaní nárokov na náhradu mzdy od 28.11.2011 do 19.1.2012 preto nie je správne, lebo za obdobie od 28.11.2011 do 19.1.2012 žalobcovi prislúcha náhrada mzdy v sume 1.006,62 € (špecifikované v podaní z 23.5.2012). Taktiež podľa žalobcu mu prislúcha rozdiel medzi priznanou náhradou mzdy 4.678,48 € (za dobu od 1.5.2008 do 30.4.2009 s vylúčením 1,5 mesiaca PN) a ním uplatnených nárokov na náhradu mzdy podľa § 79 ZP - 20.607,36 € za dobu od 1.5.2008 do 27.11.2011 s vylúčením dní PN v zmysle podania z 23.5.2011, teda rozdiel činí 15.928,88 €. K dôvodom, pre ktoré súd nepriznal náhradu mzdy za obdobie presahujúce 12 mesiacov (v skutočnosti 10,5 mesiacov) žalobca poukázal na to, že pôvodné znenie ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce za bodkočiarkou: „súd pri svojom rozhodovaní prihliadne najmä na to, či zamestnanec bol v tom čase zamestnaný u iného zamestnávateľa, akú prácu tam vykonával a aký zárobok dosiahol alebo z akého dôvodu sa do práce nezapojil“, bolo zrušené zákonom č. 348/2007 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa Zákonník práce s účinnosťou od 1.9.2007 (teda pred začatím tohto konania o neplatnosť výpovede z pracovného pomeru). Uviedol, že na túto skutočnosť konajúci súd v priebehu konania upozornil na pojednávaniach aj v písomnej podobe podaním zo 16.8.2012. Súd však nesprávne aplikoval zákon a rozhodol arbitrárne, a k uvedenej námietke poukázal na právny názor vyslovený v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 271/2011 zo dňa 27.9.2011. Nesprávnym podľa žalobcu je tiež rozhodnutie o zamietnutí nároku na úroky z omeškania z prisúdenej čiastky náhrady mzdy vo výške 8 % p.a. ročne (podľa zročných nárokov na náhradu mzdy) od 1.3.2009. K uvedenému citoval ustanovenia § 79 ods. 1 a 2 ZP, podľa ktorých pri neplatnej výpovedi z pracovného pomeru zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy, a pokiaľ ide o nárok zamestnanca na náhradu mzdy za obdobie nepresahujúce 12 mesiacov, ide o nárok zo zákona, ktorý nemôže (časove) krátiť (nepriznať) ani súd. Bolo preto zákonnou povinnosťou žalovaného po právoplatnom rozhodnutí súdu v konaní o neplatnosť výpovede z pracovného pomeru, vyplatiť mu náhradu mzdy podľa § 79 ods. 1, 2 ZP za obdobie 12 mesiacov. Preto sa domnieval, že súd poskytol žalovanému v tomto prípade neprimeranú ochranu, ak žalobcovi nepriznal nárok na uplatnené úroky z omeškania vo výške 8,0% p.a. z prisúdenej náhrady mzdy od 1.3.2009 (tri roky späť od uplatnenia nároku) do zaplatenia, a žalobu aj v tejto časti zamietol. Právoplatnosťou rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/188/2011 zo dňa 5.10.2011 vznikla žalovanému právna povinnosť vyplatiť mu náhradu mzdy počnúc splatnosťou mzdy za máj 2008, teda od 1.7.2008 je žalovaný v omeškaní. Za nepochopiteľné považoval odôvodnenie napadnutého rozsudku, podľa ktorého súd zamietol žalobu v časti uplatnených úrokov z omeškania za obdobie od 1.3.2009 do 27.10.2010 aj z dôvodu, že nárok bol na súde uplatnený až dňa 4.10.2010, žalovanému doručený 27.10.2010. V tejto súvislosti uviedol, že nárok na náhradu mzdy titulom neplatnej výpovede uplatnil si od 1.5.2008 až do doby, kedy mu žalovaný umožnil výkon práce, resp. do doby kedy dôjde k platnému skončeniu pracovného pomeru. Tento nárok bol z jeho strany uplatnený na súde 4.10.2010, žalovanému bol doručený 27.10.2010, a to všetko sa udialo v rámci plynutia trojročnej premlčacej lehoty. Úroky z omeškania uplatnil dňa 1.3.2012 za obdobie od 1.3.2009 z nezaplatených zročných splátok náhrady mzdy až do zaplatenia, teda tri roky späť od uplatnenia nároku. Na podporu svojich tvrdení žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo 269/2007 z 29.7.2009, z ktorého citoval právny názor: „Rozsah nároku na náhradu mzdy závisí od toho, kedy zamestnanec oznámil zamestnávateľovi svoje rozhodnutie, aby ho ďalej zamestnával. Nárok na náhradu mzdy trvá až do času, kedy mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci, alebo keď dôjde k platnému skončeniu pracovného pomeru.“ Citoval ďalej právny názor z rozhodnutí súdov publikovaných v Zborníku III, str. 147, R 90/1970, z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 21 Cdo 700/2001, a pri uplatnených úrokoch

z omeškania poukázal na rozhodnutie sp. zn. 1Cdo 116/2008, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 246/2010 z 30.4.2012 a ust. § 129 ods. 1 ZP. Nesúhlasil ani s postupom súdu, pokiaľ s poukazom na ust. § 151 ods. 3 O.s.p. rozhodol tak, že o trovách konania rozhodne osobitným uznesením. Bol toho názoru, že v tomto prípade pre postup súdu podľa § 151 ods. 3 O.s.p. nie sú splnené podmienky, a svoj nárok na náhradu trov konania riadne vyčíslil a doručil súdu vždy na pojednávaní, kedy došlo k vyhláseniu rozsudku. Navrhol preto, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá, zmenil a žalovaného zaviazal k zaplateniu náhrady mzdy podľa § 79 ods. 1, 2 ZP za obdobie od 1.5.2009 do 27.11.2011 v sume 15.928,88 € a náhrady mzdy podľa § 142 ods. 3 ZP (s vylúčením dní PN od 1.3.2010 do 31.3.2010) za obdobie od 28.11.2011 do 19.1.2012 v sume 1.006,62 €, spolu vo výške 16.935,50 € s 8,0% p.a. úrokmi z omeškania od 1.3.2009 podľa jednotlivých ročných splátok náhrady mzdy do zaplatenia, a priznal mu náhradu trov konania spočívajúcich v trovách právneho zastupovania v zmysle vyčíslenia zo 14.5.2013, ako aj náhradu trov právneho zastupovania v súvislosti s úkonmi právnej pomoci v odvolacom konaní.

Žalovaný podal v zákonnej lehote odvolanie proti uzneseniu 4 Cpr 2/2011 z 25.2.2014, a to v časti, v ktorej súd priznal žalobcovi náhradu trov konania vo výške 1.786,54 € vo veci sp. zn. 4Cpr 2/2011. Bol toho názoru, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a uplatnil odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. Uviedol, že odvolanie nepodáva proti uzneseniu v časti, pokiaľ ním bol zaviazaný zaplatiť žalobcovi trovy konania (trovy právneho zastúpenia) v konaní o neplatnosť výpovede č.k. 6C 76/2008 spolu vo výške 786,93 €. Nesúhlasil však s rozhodnutím, ktorým súd rozhodol o trovách právneho zastúpenia v spore o náhradu mzdy č.k. 4 Cpr 2/2011 a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia vo výške 1 786,54 €. Uviedol, že žalobca v konaní sp. zn. 4 Cpr 2/2011 mal úspech len čiastočný, teda úspešný bol v sume 4 678,48 € prisúdenej právoplatným rozsudkom súdu, a neúspešný bol v sume 16 935,50 €, preto podľa názoru žalovaného mal súd rozhodnúť podľa ust. § 142 ods. 2 O.s.p. a neboli splnené podmienky na rozhodnutie podľa § 142 ods. 3 O.s.p. V danom prípade nejde o rozhodnutie, ktoré záviselo od úvahy súdu, prípadne znaleckého posudku. Takými sú rozhodnutia v zmysle § 136 O.s.p., podľa ktorého ak možno výšku nárokov zistiť len s nepomernými ťažkosťami alebo ak ju nemožno zistiť vôbec, určí ju súd podľa svojej úvahy. Na úvahe súdu je len zníženie alebo nepriznanie náhrady mzdy, ak by celkový čas, za ktorý by sa mala náhrada mzdy poskytnúť, presahoval nejakú dobu (konkrétne 12 mesiacov), pričom samotná výška náhrady mzdy je daná Zákoníkom práce (§ 79). Okrem toho zastával názor, že toto rozhodnutie je predčasné, lebo úspech, resp. neúspech žalobcu bude zrejmý až po rozhodnutí o podanom odvolaní. Navrhoval preto, aby Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd zmenil uznesenie v napadnutej časti a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania vo výške 1 786,54 €.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok v napadnutom výroku ako vecne správny potvrdiť. Súhlasil so stanoviskom súdu, že požiadavka zamestnanca, aby ho zamestnávateľ naďalej zamestnával, nie je splnená, ak zamestnanec podá na súd len žalobu o určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru. Oznámenie zamestnanca, že trvá na tom, aby ho zamestnávateľ naďalej zamestnával, nahrádza taká žaloba, v ktorej pracovník uplatnil nielen neplatnosť rozviazania pracovného pomeru, ale aj požiadavku na náhradu mzdy. List zo dňa 28.4.2008 žalovaný nepovažuje za splnenie podmienky pre priznanie náhrady mzdy. Súdciac podľa obsahu listu, je to žiadosť o doručenie originálu právneho úkonu výpovede. Rozsudok Okresného súdu Rožňava 6C 76/2008 z 22.2.2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co 188/2011 nadobudol právoplatnosť dňa 29.11.2011, preto žalobca nesprávne žiada náhradu mzdy podľa § 142 ods. 3 ZP od 28.11.2011 do 19.1.2012, ktorým dňom bol s ním opätovne skončený pracovný pomer. Citoval ust. § 79 ods. 2 Zákoníka práce, ktoré bolo platné v čase podania výpovede a v rozhodovacej praxi súdov aj zohľadňované. Uviedol, že podmienkou zníženia, resp. nepriznania náhrady mzdy je uplatnenie tohto nároku zamestnávateľom na súde, pričom si uplatnil na súde v priebehu tohto konania takúto žiadosť, na základe ktorej súd žalobcovi náhradu mzdy za čas prevyšujúci 12 mesiacov nepriznal. V rozhodovacej praxi súdy v podobných prípadoch skúmajú, či zamestnanec za obdobie, za ktoré žiada náhradu mzdy, bol sociálne krytý, teda či pracoval, poberal dôchodok a pod. Každý prípad je individuálny a je potrebné zohľadniť všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na priznanie výšky náhrady mzdy. Citoval čl. 2 Zákoníka práce, podľa výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi, nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať na škodu druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu alebo spoluzamestnancov. Okresný súd Rožňava správne rozhodol, ak mzdu, ktorá prevyšuje 12 mesiacov, žalobcovi nepriznal, nakoľko by to bolo v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca za obdobie, za ktoré žiada náhradu mzdy podľa § 79 ZP, od 4.7.2008 poberal invalidný dôchodok

vo výške 339,30 € mesačne, od 28.8.2008 dostal náhradu mzdy od zamestnávateľa Technické služby mesta Rožňava vo výške 16.670,72 €, pričom súčet týchto príjmov vysoko prevyšuje jeho príjem z pracovného pomeru u žalovaného. Zároveň uviedol, že žalobcovi nespôsobil zmenu zdravotného stavu a vznik jeho invalidity. Čo sa týka náhrady mzdy odo dňa nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku t.j. od 30.11.2011 do 20.1.2012, kedy bol skončený pracovný pomer dohodou, súd správne aj tento nárok zamietol. Nezakladá sa na pravde, že žalovaný napriek právoplatnému súdnemu rozhodnutiu neumožnil žalobcovi pokračovať v práci. Žalobca bol v tom čase zamestnancom Technických služieb mesta Rožňava a do práce u žalovaného sa neprihlásil. Žalovaný tvrdil, že listom zo dňa 29.12.2011 vyzval žalobcu k nástupu do práce, no dostavil sa až dňa 20.1.2012, ktorým dňom došlo ku skončeniu jeho pracovného pomeru dohodou. Súd tiež správne rozhodol, ak zamietol nárok na priznanie úrokov z omeškania, ktoré aj podľa názoru žalovaného nie je možné žalobcovi priznať. Splnenie nároku na náhradu mzdy je stanovené až súdnym rozhodnutím o tom, že tento nárok tu je a v akej výške. Až týmto rozhodnutím nastane i jeho splatnosť a ak na jeho základe nedôjde k plneniu, až potom nastáva omeškanie s týmto plnením a vznikne nárok na úroky z omeškania. K omeškaniu v danej veci by potom došlo až v prípade, ak by žalovaný v lehote uvedenej v súdnom rozhodnutí žalobcovi neplnil priznanú náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru. Podotkol, že žalobca si neuplatnil náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru pri podaní žaloby, ale počas konania listom zo dňa 23.9.2010, ktorý bol žalovanému doručený dňa 27.10.2010, preto žalovaný nemôže byť v omeškaní od 1.3.2009 tak, ako to uvádza žalobca vo svojom podaní z 23.5.2012. Súd prvého stupňa správne vypočítal náhradu mzdy, nakoľko rozhodujúcim obdobím bol predchádzajúci kalendárny štvrtrok, teda 1. štvrtrok 2008 a náhrada mzdy bola vypočítaná v súlade s platnými ustanoveniami Zákonníka práce. Ďalej poukazujeme na to, že náhrada mzdy za 3 mesiace vo výške 40.269 Sk (1.336,69 €) bola žalobcovi vyplatená so mzdou za mesiac apríl 2008, preto žiadal, aby odvolací súd prihliadol aj na túto skutočnosť. Záverom uviedol, že trvá na doterajších písomných vyjadreniach, a prednesoch na pojednávaní, a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného proti uzneseniu v časti týkajúcej sa náhrady trov konania v sume 1.786,54 € uviedol, že nesúhlasí s dôvodmi odvolania a mal za to, že súd rozhodol správne, aplikujúc ust. § 142 ods. 3 O.s.p. Navrhol preto uznesenie v napadnutej časti ako vecne správne potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania v súvislosti s týmto vyjadrením.

Žalobca podal písomné stanovisko na vyjadrenie žalovaného k odvolaniu, v ktorom uviedol, že argumentuje vyjadreniami, ktoré sú účelové a sčasti aj vyfabulované. Z obsahu rozsudku vyplýva, že súd si neosvojil argumentáciu žalovaného, že podanie zo dňa 28.4.2008 doručené žalovanému, nie je výzvou, aby ho žalovaný naďalej zamestnával. Argumentácia žalovaného nebola súdom akceptovaná, čo je potvrdené skutočnosťou, že nárok na náhradu mzdy bol žalobcovi priznaný od 1.5.2008 do 30.4.2009. Žalovaný z hľadiska § 79 ods. 2 ZP argumentuje skutočnosťami, ktoré boli do Zákonníka práce zakotvené v minulosti, a cit. znenie § 79 ods. 2 ZP v čase rozhodovania súdu a v danom prípade neplatilo. Zdôraznil, že bolo povinnosťou žalovaného umožniť mu výkon práce po právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z 5.10.2011 a argumentácia žalovaného v tomto smere je účelová a nesprávna. Navyše, žalovaný sám potvrdil, že od júna 2011 pre neho prácu nemal, preto mal žalobca za to, že jeho nárok na náhradu mzdy podľa § 142 ods. 3 ZP od 28.11.2011 do 19.1.2012 včítane je plne opodstatnený.

Odvolací súd prejednal odvolania účastníkov bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a zistil, že postupom súdu prvého stupňa bola účastníkom odňatá možnosť konať pred súdom, a súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, preto rozsudok v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a uznesenie 4Cpr 2/2011-239 z 25.2.2014 v napadnutej časti, t.j. pokiaľ ním bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 1.786,54 €, zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. f/, h/, ods. 2 O.s.p. a v zrušenom rozsahu vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom (odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) treba vo všeobecnosti rozumieť taký nesprávny postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi realizáciu procesných práv priznaných mu procesnými predpismi za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen postupom súdu, ktorý rozhodnutiu

predchádza, ale aj rozhodnutím samým. Takýmto rozhodnutím je aj rozsudok, ktorý je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec správne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je súčasťou procesných záruk zákonného a spravodlivého rozhodnutia. V súlade s cit. ustanovením O.s.p. je povinnosťou súdu v rozhodnutí uviesť dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých je založené, tak po skutkovej, ako i právnej stránke veci. Z odôvodnenia rozsudku musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej, ktoré musia byť v súlade so skutkovými zisteniami. Odôvodnenie musí byť úplné v tom zmysle, že sa vyporiada so všetkými skutkovo a právne relevantnými otázkami súvisiacimi s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. II. ÚS 383/06) vyplýva, že ak sa súd nedostatočným (neúplným) spôsobom vyporiada s argumentáciou účastníka týkajúcou sa skutkovej a právnej stránky rozhodovanej veci, takým postupom vo svojich dôsledkoch odníma účastníkovi právo konať pred súdom a porušuje jeho právo na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zák. č. 23/1991 Zb.) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keďže v takom prípade účastník objektívne nemá možnosť posúdiť správnosť, resp. nesprávnosť rozhodnutia, príp. postupu súdu, a teda ani sa kvalifikovane rozhodnúť, ktorým odvolacím dôvodom má odvolanie odôvodniť, aby bol v odvolacom konaní úspešný.

O nepreskúmateľný rozsudok ide, ak dôvody neobsahuje alebo sú nezrozumiteľne podané, alebo ak z jeho odôvodnenia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej, resp. keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej novej interpretácii nevyplývajú.

Preto ak je rozhodnutie súdu prvého stupňa nepreskúmateľné, lebo neobsahuje žiadne dôvody, alebo obsahuje nezrozumiteľné alebo neúplné dôvody, prichádza do úvahy iba zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odôvodnenie napadnutého rozsudku vo vzťahu k výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, spočíva iba v konštatovaní záveru, že žalobcovi náhrada mzdy za čas prevyšujúci 12 mesiacov nepatrí pre rozpor s dobrými mravmi, lebo súhrn príjmov žalobcu za posudzované obdobie prevyšuje jeho príjem z pracovného pomeru, a nárok na náhradu mzdy za obdobie od 28.11.2011 do 20.1.2012 je nedôvodný, lebo žalovaný vyzval žalobcu k nástupu do práce listom zo dňa 29.12.2011 a nepreukázalo sa, že napriek právoplatnému rozhodnutiu súdu neumožnil žalobcovi pokračovať v práci. Takéto odôvodnenie nezodpovedá požiadavkám na riadne a presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia, vyplývajúcim z § 157 ods. 2 O.s.p. a uvedených zásad. Odôvodnenie rozsudku v napadnutom výroku, ktorým súd zamietol žalobu o náhradu mzdy v prevyšujúcej časti a o zaplatenie úrokov z omeškania, je nedostatočné tak po skutkovej ako i právnej stránke, keďže v odôvodnení rozsudku (jeho zamietavej časti) súd neuviedol, na základe akých skutkových zistení dospel k skutkovým a právnym záverom, aký majú skutkové zistenia význam z hľadiska hmotného práva, akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov, neuviedol analýzu ustanovení § 79 ods. 1 a 2, § 142 ods. 3 zák. č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce v znení účinnom do 31.12.2008 (tieto zák. ustanovenia v odôvodnení rozsudku iba citoval), ani závery o právach a povinnostiach účastníkov, ktoré vyvodil z podradenia zisteného skutkového stavu pod uvedené právne normy, a preto nie je zjavné, z akých konkrétnych (zákonných) dôvodov považoval žalobcom uplatnený nárok v prevyšujúcej časti, t.j. o zaplatenie náhrady mzdy za obdobie 1.5.2009 do 20.1.2012, resp. 19.1.2012 za nedôvodný, preto je rozsudok nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, čo súčasne znamená odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom a porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, súčasťou ktorého je právo účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

Za nesprávne z dôvodu nepreskúmateľnosti, ale tiež pre nesprávne právne posúdenie veci (v časti rozhodnutia o trovách konania o zaplatenie náhrady mzdy súd nesprávne aplikoval ust. § 142 ods. 3 O.s.p., lebo rozhodnutie nezáviselo od úvahy súdu, ani znaleckého posudku) treba považovať tiež uznesenie 4Cpr 2/2011-239 z 25.2.2014 v napadnutej časti (odvolaním žalovaného), pokiaľ ním súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť právnenému zástupcovi žalobcu trovy konania vo výške 1.786,54 €.

Nedostatok dôvodov neumožňuje odvolaciemu súdu preskúmanie vecnej správnosti rozsudku v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti z hľadiska skutočností uvedených v odvolaní, preto už z tohto dôvodu musel byť rozsudok v napadnutom výroku vo veci samej, ako aj uznesenie 4Cpr 2/2011-239 z 25.2.2014 v súvisiacom výroku o trovách konania zrušené a v zrušenom rozsahu bola vec vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Bude preto povinnosťou súdu prvého stupňa v ďalšom konaní zistiť a tiež riadne, v súlade so zákonom a presvedčivo vyhodnotiť všetky skutočnosti, ktoré sú relevantné (právne významné) pre rozhodnutie o uplatnenom nároku (a jeho výške) a opätovne o žalobe v zrušenom rozsahu rozhodnúť. Svoje rozhodnutie bude súd povinný riadne odôvodniť v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p., a to pokiaľ ide o právny základ uplatneného nároku v zrušenom rozsahu, a tiež jeho výšku, uvedením skutočností, ktoré považoval za preukázané a ktoré neboli preukázané, z akých konkrétnych dôkazov vychádzal, akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov, aký urobil záver o skutkovom stave a ako vec právne posúdil (aké právne závery vyvodil zo skutkových zistení) tak, aby rozhodnutie bolo zrozumiteľné, presvedčivé a preskúmateľné, a aby sa pritom dôsledne vyporiadalo so všetkými skutkovo a právne relevantnými otázkami riešenými v konaní, ako aj s tvrdeniami účastníkov (žalobcu) a s námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní.

Pre ďalší postup súdu prvého stupňa v konaní odvolací súd odkazuje na rozsiahlu a už dlhodobo ustálenú judikatúru súdov k otázkam náhrady mzdy v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru podľa § 79 ods. 1 a 2 Zákonníka práce, nároku na náhradu mzdy v prípade neprideľovania práce zamestnancovi jeho zamestnávateľom podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce, zisťovania priemerného zárobku na pracovnoprávne účely (pozri napr.: <<http://www.epi.sk/odborny-clanok/Pouzitie-priemerneho-zarobku-na-pracovnopravne-ucely.htm>>), ako aj omeškania na strane zamestnávateľa s plnením náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru (k omeškaniu zamestnávateľa tu dochádza u jednotlivých náhrad mzdy spravidla za ten ktorý mesiac podľa toho, kedy u nich nastala splatnosť, a nie až právoplatnosťou rozsudku o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru - k uvedenému pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 246/2010, a 1Cdo 116/2008 zo 17.12.2009), ktorú bude súd povinný okrem relevantných právnych noriem v ďalšom konaní aplikovať, prihliadajúc a zhodnotiac v novom rozhodnutí všetky skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo a majú pre rozhodnutie podstatný význam. Odvolací súd považuje za plne opodstatnené námietky žalobcu uvedené v odvolaní, a odkazuje taktiež na dôvody podaného odvolania, v ktorom žalobca o. i. opodstatnene namieta, že nie je v súlade s relevantnou zákonnou právnou úpravou a zásadami ustálenými v súdnej praxi: - nepriznanie zamestnancovi náhrady mzdy, resp. jej krátenie za obdobie 12 mesiacov v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa (podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce v znení účinnom do 31.12.2008), lebo túto náhradu súd nemôže znížiť ani nepriznať (táto náhrada nemá totiž charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarobiť preto, že mu zamestnávateľ neumožnil vykonávať prácu, na ktorú sa zaviazal podľa pracovnej zmluvy, ale má povahu satisfakcie voči zamestnancovi a súčasne sankcie voči zamestnávateľovi za neplatne skončený pracovný pomer); - postup súdu vo vzťahu k žalobcovi, ktorým dospel k nepriznaniu náhrady mzdy za dobu presahujúcu 12 mesiacov, a - nepriznanie nároku na náhradu mzdy pri splnení zákonných predpokladov do času, kedy zamestnávateľ umožní zamestnancovi pokračovať v práci, alebo do času platného skončenia pracovného pomeru. Zmyslom ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce nie je zaručiť zamestnancovi priemerný zárobok, aký dosahoval pred neplatným rozviazaním pracovného pomeru, ale v prípade sporu na žiadosť zamestnávateľa (primerane) znížiť, príp. vôbec nepriznať náhradu mzdy za dobu presahujúcu 12 mesiacov zamestnancovi, ak sa zapojil (alebo mohol zapojiť) a bez vážnych dôvodov sa nezapojil) do práce u iného zamestnávateľa za podmienok zásadne rovnocenných alebo dokonca výhodnejších, než by mal pri výkone práce podľa pracovnej zmluvy. V posudzovanom prípade neobstojí záver súdu, že žalobca po právoplatnom rozsudku o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru sa do práce neprihlásil, ktorý nemá oporu v zákone ani vo vykonanom dokazovaní, z ktorého vyplynulo, že žalovaný po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku 6C 76/2008-19, t.j. dňa 28.11.2011 nevyzval žalobcu k nástupu do zamestnania na pôvodné

pracovného miesta, ale listom zo dňa 29.12.2011 (č.l. 91) ho vyzval „ohľadom dojednaní ďalších náležitostí ohľadom nástupu do práce a absolvovania mimoriadnej lekárskej prehliadky pre funkciu traťový robotník“, a následne žalovaný oznámil žalobcovi, že jeho pracovné miesto bolo zrušené a stal sa nadbytočným, a z tohto dôvodu mu navrhol skončenie pracovného pomeru dohodou v zmysle § 60 Zákonníka práce v spojitosti s § 63 ods. 1 písm. a) a b) Zákonníka práce a vyplatením odstupného podľa § 76 ZP a v súlade s platnou Kolektívnou zmluvou ŽSR, s ktorým návrhom žalobca súhlasil (záznam z pohovoru z 20.1.2012 na č.l. 90). Nie je preto zrejmé, na základe akých skutkových zistení súd dospel k záveru, že žalobcovi nepatrí náhrada mzdy podľa § 142 ods. 3 ZP za požadované obdobie od 28.11.2011 do 19.1.2012, ani z akých dôkazov tento záver, a záver o nedôvodnosti žaloby v prevyšujúcej časti, súd vyvodil.

V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvého stupňa opätovne v zrušenom rozsahu o trovách prvostupňového konania, ako aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. v znení účinnom od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.